# Het mooiste *van* Annie M.G. Schmidt

www.querido.nl

www.annie-mg.com

Copyright tekst
© 2021 Erven Annie M.G. Schmidt
Copyright illustraties
© 2021 Diverse illustratoren
Copyright illustraties Fiep Westendorp
©Fiep Amsterdam bv;
Fiep Westendorp Illustrations
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij, Amsterdam.

Omslagillustratie Fiep Westendorp
Vormgeving Roald Triebels

ISBN 978 90 451 2673 9
NUR 280

# Het mooiste *van* Annie M.G. Schmidt

Verhalen en gedichten om voor te lezen

*Met illustraties van Fiep Westendorp en vele anderen*

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij
2021

# Inhoud

Ik ben lekker stout 11
Pluk van de Petteflet • Pluk vindt een huisje 12
Tante en oom in Laren 18
Het beest met de achternaam 20
De koning gaat verhuizen 25
Hendrik Haan 26
Floddertje • Tante is jarig 28
Pas op voor de hitte 33
Jip en Janneke • In de draaimolen 34
Dikkertje Dap 36
Ibbeltje • Vis 38
Het fluitketeltje 44
Dromen onder moeders vleugels 45
Slordige Saartje 46
Otje • De poes van de wasserette 48
Drie ouwe ottertjes 52
Roel-met-gevoel 54
Iedereen heeft een staart 61
Wiplala • Vlieg heeft iets gevangen 62
Ik zou je in een doosje willen doen 71
Twee vleugeltjes 72
Minoes • Een aanloopkat 74
Liever kat dan dame 83
De heks van Sier-kon-fleks 84
Jip en Janneke • De koning en de koningin 86
De toren van Bemmelekom 88
De Kikvorst 90
Vissenconcert 98
Kroezebetje 100
Pepijn de kat 109
Sebastiaan 110

Pluk redt de dieren • Spijtebijt 111
Wie maakt Lindeloesje beter? 117
Breien in de tram 121
Ibbeltje • De frietenmachine 122
Stekelvarkentjes wiegelied 128
Pippeloentje • Pet 129
Jip en Janneke • Kraaltjes rijgen 130
De wim-wam reus 132
Het luie varkentje Lanterfant 134
Minoes • De praatdokter 136
Als de koning nieste 140
Drie huilende uilen 142
De koning op de kermis 143
Kaatje Poelepetaatje 147
De koning was bang voor k... 148
Jip en Janneke • Een buil en een verband 150
Ik had een jonkvrouw willen zijn 152
Prinsesje Annabel 153
Mr. Van Zoeten 157
Meneer Hammes en de tijgers 158
Floddertje • Tomatensoep 161
Het schaap Veronica 167
Otje • De Stevige Pot 168
Spoken in het kasteel 174
Kwade gedachten 176
Zeven kinderen in het bad 181
Het girafje dat niets zag 182
Tante Patent 184
De koning had geen zin 194
De tijd van elfjes is voorbij 196
Prélientje en de leeuwen 198
In de wei 201
De leeuw is los 202
Pluk van de Petteflet • De Stampertjes 204
Isabella Caramella 208
Dries en de Weerwolf 210
De tandarts houdt een winterslaap 213
De kerstman in 't bad 214
Het verwaande lichtje 216
De mislukte fee 218
Dat jongetje z'n moeder 220
Spiegeltje Rondreis 221
Drie kouwelijke mussen 234
Abeltje • Het bovenste knopje 236
De graaf van Weet-ik-veel 240
Een heel klein varkentje 242
Waarom koekoek een indringer is 243
Bello 245
Tante Marijke 246
De lapjeskat 248
Wiplala weer • Mee met Johannes 249
Het kameeltje 258
Eenentwintig poezen 260
Jip en Janneke • Een taart met holletjes 262
M'n opa 264
Reus Borremans 266
Het schaap Veronica • Olifant 270
Wat is dat, mevrouw Van Gelder? 272
De regenworm en zijn moeder 274

Verantwoording 276

# Ik ben lekker stout

*Met een illustratie van Yvonne Jagtenberg*

Ik wil niet meer, ik wil niet meer!
Ik wil geen handjes geven!
Ik wil niet zeggen elke keer:
Jawel mevrouw, jawel meneer...
nee, nooit meer in m'n leven!
Ik hou m'n handen op m'n rug
en ik zeg lekker niks terug!

Ik wil geen vieze havermout,
ik wil geen tandjes poetsen!
'k Wil lekker knoeien met het zout,
ik wil niet aardig zijn, maar stout
en van de leuning roetsen
en schipbreuk spelen in de teil
en ik wil spugen op het zeil!

En heel hard stampen in een plas
en dan m'n tong uitsteken
en morsen op m'n nieuwe jas
en ik wil overmorgen pas
weer met twee woorden spreken!
En ik wil alles wat niet mag,
de hele dag, de hele dag!

En ik wil op de kanapee
met hele vuile schoenen
en ik wil aldoor gillen: Nee!
En ik wil met de melkboer mee
en dan het paardje zoenen.
En dat is alles wat ik wil
en als ze kwaad zijn, zeg ik: Bil!

# Pluk van de Petteflet • Pluk vindt een huisje

*Met illustraties van Fiep Westendorp*

Pluk had een klein rood kraanwagentje. Hij reed ermee door de hele stad en hij zocht naar een huis om in te wonen. Af en toe stopte hij. En dan

vroeg hij aan de mensen: 'Weet u niet een huis voor me?' Dan dachten de mensen even na en zeiden: 'Nee.' Want alle huizen waren vol.
Eindelijk reed Pluk naar het park. Hij zette z'n wagentje tussen twee bomen en ging op een bankje zitten.
'Misschien kan ik vannacht in het park blijven slapen,' zei hij hardop. 'Dan

slaap ik in m'n wagentje onder de boom...' En toen hoorde hij een stem boven zich. 'Ik weet een huis voor je,' zei de stem.
Pluk keek op. Op een tak van de grote eikenboom zat een mooie dikke duif.
'Het torentje van de Petteflet staat leeg,' zei de duif.
'Dankjewel,' zei Pluk en hij nam z'n petje af. 'Waar is de Petteflet? En hoe heet je?'
'Ik ben Dollie,' zei de duif. 'En de Petteflet is hier vlakbij. Dat hele hoge flatgebouw daar... zie je wel? Daarbovenop is een torentje. En in dat torentje is een kamertje. En daar woont niemand in. Als je vlug bent, kun je in dat kamertje trekken. Maar je moet wel opschieten want anders is het misschien alweer bewoond.'
'Bedankt,' zei Pluk en hij stapte dadelijk in z'n kraanwagentje en reed naar het flatgebouw. Hij zette z'n wagentje langs de stoep, ging de glazen deur binnen en stapte in de lift.
Zoeffff, daar ging hij naar boven.
Toen hij uitstapte stond hij op de allerhoogste buitengalerij en de wind woei door z'n haren; het was zo verschrikkelijk hoog dat hij duizelig werd. Maar daar zat Dollie de duif op de leuning van de balustrade. Ze was naar boven gevlogen, sneller dan de lift en nu zat ze op hem te wachten.
'Kom maar mee,' zei ze. 'Ja, loop maar mee over de gang. Kijk, daar is de deur van het torentje. De deur is niet op slot. Je kunt er zo in.'
Pluk ging naar binnen. Het was een hele leuke torenkamer, helemaal rond en met ramen aan alle kanten. Omdat het zo hoog was kon je uitkijken over de hele stad. Er stond een bed en een stoel en een kast en er was een vaste wastafel.
'Denk je dat ik hier zomaar mag wonen?' vroeg Pluk.
'Ja hoor,' zei Dollie. 'Het staat leeg. Veel geluk ermee en tot ziens. Ik kom je nog wel eens opzoeken.' En Dollie de duif vloog weg, terug naar het park.
Pluk was erg gelukkig met z'n eigen huisje. Hij bleef een uur lang uitkijken, telkens uit een ander raampje en telkens zag hij weer een ander stukje van de stad. Totdat hij honger kreeg.

‘Ik ga boodschappen doen,’ zei hij. ‘Hier onder in het flatgebouw is een hele rij winkels, dat heb ik gezien.’
Hij ging weer met de lift. En nu stond er iemand anders in de lift. Het was een dame met een grote spuitbus in haar hand. Ze bekeek Pluk van top tot teen. En toen vroeg ze: ‘Woon jij hier?’
‘Ja mevrouw,’ zei Pluk beleefd.

‘Waar woon je dan?’ vroeg de dame. ‘In welke flat? Op welk nummer?’
‘Ik woon in het torentje,’ zei Pluk.
‘In de torenkamer?’ vroeg de dame. ‘Zo zo!’ Ze bekeek hem weer met hele koude ogen en Pluk was bang dat ze zou vragen: ‘Mag dat wel?’ Of: ‘Heb je wel een vergunning om daar te wonen?’ Maar gelukkig was de lift beneden voor ze verder iets kon vragen en Pluk ging er haastig uit en holde weg, naar buiten, naar de winkelgalerij. Hij kocht brood en melk en een zak appels.
‘Dat is geloof ik alles wat ik nodig heb,’ zei Pluk. ‘O nee, ik wou nog graag een fijn stripboek kopen.’
Hij ging het boekwinkeltje in. Er stond een aardige oude heer achter de toonbank.
En terwijl Pluk bezig was een stripverhaal uit te zoeken, vroeg de oude meneer: ‘Woon je hier in de flat?’
‘Ik woon in het torentje,’ zei Pluk. ‘Nog maar net.’
‘Dan bof je,’ zei de oude heer. ‘Heb je al andere mensen ontmoet die hier wonen?’
‘Nee,’ zei Pluk. ‘Tenminste... O ja, in de lift stond een dame met een spuitbus.’
‘Lieve help! Met een spuitbus? Dat moet mevrouw Helderder geweest zijn. Waar ging ze naartoe?’
‘Dat weet ik niet,’ zei Pluk. ‘Ze stond in de lift en ze ging helemaal tot beneden toe, net als ik. Ik geloof zelfs dat ze nog lager ging met de lift, kan dat? Naar de kelder of zo?’
‘O ja, vast! Luister m’n jongen,’ zei het oude heertje. ‘Ik ben meneer Pen en hoe heet jij?’

‘Ik heet Pluk.’
‘Mooi. Pluk, wil je asjeblieft naar de kelder gaan? De eerste groene deur in de hal en dan de trap af.’
‘Wat moet ik dan doen?’ vroeg Pluk.
‘Luister,’ zei meneer Pen. ‘Die mevrouw Helderder loopt de hele dag te spuiten met haar bus. Overal. Die bus is tegen vliegen en muggen en motten en zo... weet je wel? Maar in de kelder woont Zaza.’
‘Wie is Zaza?’ vroeg Pluk.
‘Een vriendje van me,’ zei meneer Pen. ‘Zaza is een kakkerlak.’
‘Een kakkerl...’ begon Pluk verbaasd, maar meneer Pen gaf hem een duwtje en riep: ‘Gauw, asjeblieft! Schiet op... anders wordt Zaza doodgespoten.’

Pluk holde het winkeltje uit, draafde de hal in, ging door de groene deur de trap af naar de kelder en daar kwam hem een benauwde geur tegemoet. De geur van een spuitbus.
Hij stond in een hele grote ruimte. Het was er heet en droog; hier stond de motor van de centrale verwarming en verder was het er leeg en hol en schemerig en het stonk heel erg naar de spuitbus.

Het eerste wat Pluk deed was een raampje openzetten. Toen ging hij zoeken naar het vriendje van meneer Pen. Een kakkerlak... Wie heeft er nou een kakkerlak als vriend... dacht Pluk. En hij riep: 'Zaza!'
Er kwam geen antwoord. Voetje voor voetje liep hij de kelder door, overal speurend, totdat hij eindelijk in een hoekje iets zag liggen. Een klein beestje. Dat was de kakkerlak Zaza. Hij lag op z'n ruggetje met z'n pootjes naar boven. Dood.
'Arme Zaza,' zei Pluk. Hij nam het diertje op en legde het vlak bij het open kelderraam. Toen ging hij terug naar meneer Pen.
'Te laat,' zei Pluk. 'Hij is dood.'
Meneer Pen zuchtte. 'Niet dat ik nou zo dol op kakkerlakken ben in 't algemeen,' zei hij. 'Maar zie je, dit was een heel speciale kakkerlak, een hele aardige, en zo intelligent. Dood, zeg je? Door de spuitbus natuurlijk. Die mevrouw Helderder zal nog eens alles doodspuiten wat leeft hier in de buurt. Ze is altijd bezig met de spuitbus, tenminste als ze niet staat te boenen of te vegen. Té schoon, weet je. En té netjes. 't Is haar nooit helder genoeg, het moet altijd Helderder... daarom heet ze geloof ik zo. Maar bedankt voor de moeite m'n jongen, en kom nog eens een keer weer.'
Pluk ging met z'n boodschappen op weg naar de lift, maar ineens bedacht hij dat de zak appeltjes nog in de kelder lag. Haastig ging hij terug om de zak te halen. Toen hij ermee weg wou lopen hoorde hij een heel klein, heel bedremmeld stemmetje zeggen: 'Ik lust wel een appelschilletje.' Pluk draaide zich verbaasd om. En daar vlak bij het kelderraam zat de kakkerlak Zaza, recht op z'n pootjes en heel tierig.

‘Ik was flauwgevallen,’ zei hij. ‘Maar nu ben ik weer beter. Zou ze weer terugkomen met die vreselijke spuitbus?’
‘Ik weet niet,’ zei Pluk. ‘Ik denk dat je beter met me mee kunt gaan naar mijn torenkamer. Daar komt ze niet. En je krijgt voortaan al mijn appelschilletjes.’
Hij nam Zaza voorzichtig op en deed hem bij de appelen in de zak.
Toen hij die avond naar bed ging was hij heel gelukkig. Ik heb een huis, dacht hij. En ik heb al twee vrienden. Nee, drie! Dollie en meneer Pen en Zaza.
‘Lig je lekker Zaza?’ riep hij.
Zaza lag in een lucifersdoosje met watten. ‘Prima!’ riep hij met z’n hele kleine kakkerlakkenstem.
‘Tot morgen dan,’ zei Pluk. En hij sliep in.

# Tante en oom in Laren

*Met een illustratie van Sarah van Dongen*

Ik heb een tante en een oom,
die zitten in een eikenboom,
een eikenboom in Laren.
Ze hebben zelf, van eikenhout,
daar in de boom een huis gebouwd,
ze wonen er al jaren.

Daar slapen ze dan en daar eten ze dan.
't Is erg gezellig, dáár niet van,
zo vrij aan alle kanten!
Ze hebben geen buren met radio,
maar tante vindt het maar zo-zo.
Het is zo hoog, zegt tante.

Zij is nooit echt op haar gemak.
De kinderwagen hangt aan 'n tak
en dat is wel bezwaarlijk.
Ze zegt ook telkens tegen oom:
'k Wil liever in een lagere boom,
hier is 't me te gevaarlijk.

Maar dan zegt oom: Och kom, och kom!
Een lagere boom? Wél nee, waarom?
We hebben hier alle gemakken.
De kinderen willen toch ook niet weg?
Het is nogal niet heerlijk, zeg,
dat klauteren in die takken!

Vind jij het net een vogelkooi?
Het uitzicht is toch prachtig mooi!
Jij moet ook altijd vitten.
En tante zegt: Nou ja, afijn,
als je het zegt, zal 't wel zo zijn,
dan blijven we hier maar zitten.

Dus woont mijn tante met mijn oom
nog steeds daar in die eikenboom,
ze zijn er erg tevreden.
Mijn oom haalt brood en komt weer thuis.
De kinderen klauteren rondom het huis
en nóóit valt er een naar beneden.

# Het beest met de achternaam

*Met illustraties van Milja Praagman*

Er was eens een klein boerenmeisje. Iedereen noemde haar Pietepeut, omdat ze zo voorzichtig was. Ze liep altijd heel langzaam en keek voortdurend naar beneden om te zorgen dat ze niet op een bloem of op een kever trapte, want ze kende alle plantjes en alle dieren in het grote bos.



'Pietepeut,' zeiden de mensen, 'ga toch niet door het bos naar school. Ga toch liever over de grote weg. Er woont een afschuwelijk monster in het bos. Het is het beest Van Dalen. Het beest met de achternaam! Weet je dat dan niet?'

'Ik heb het beest nooit gezien,' zei Pietepeut. 'Maar ik ben niet bang om hem te ontmoeten.' En ze bleef bij haar gewoonte; ze ging iedere dag door het woeste wilde bos.

'Pietepeut,' zeiden de mensen, 'de koning heeft een prijsvraag uitgeschreven. Hij die het beest met de achternaam vangt, krijgt de helft van het koninkrijk en mag met de prinses trouwen. Zie je nu wel, dat het gevaarlijk is om door het bos te gaan? Geloof je het nu?'

'O, maar ik ben niet bang,' zei Pietepeut en ze ging weer door het bos. Juist toen ze in de buurt van de bosvijver kwam, hoorde ze een enorm gebrom en gesnuif en geschreeuw. Ze keek op en ze zag iets door de lucht zweven dat met een ontzaglijke plons in de vijver terechtkwam, zodat het spatte naar alle kanten.

Pietepeut keek nieuwsgierig naar de kringen in de vijver en zag toen een jongeman die proestend uit het water opdook. Hij zwom naar de oever en Pietepeut gaf hem een handje om aan wal te komen. 'Wat is er gebeurd?' vroeg ze.

'Hij gooide me hoog in de lucht...' hijgde de jongeman. 'Op zijn horens... het beest met de achternaam. Oef, wat een monster! Het beest Van Dalen.'

De volgende morgen, toen Pietepeut door het bos liep, hoorde ze weer

een ontzettend lawaai. Ze keek naar boven en jawel hoor... daar vloog weer een andere jongeman door de lucht. Met een hevig gekraak kwam hij in de kruin van een oude eik terecht, waar hij kreunend in bleef zitten. 'Het beest Van Dalen...' riep hij. 'Het beest met de achternaam! Hij heeft me wel dertig meter de lucht in geworpen. Het is een afgrijselijk monster!'
Nu durfde er niemand meer het bos in, behalve Pietepeut die rustig haar gangetje ging, altijd langzaam en altijd met het hoofdje naar beneden. Op een dag ging ze zitten aan de oever van de bosvijver en haalde een boterham uit haar schooltas. Het was een bruine boterham met kaas en peinzend begon Pietepeut te eten; de kruimels vielen om haar heen op het gras.
'Niet op mijn hoofd alsjeblieft,' zei een klein stemmetje naast haar. Pietepeut keek opzij om te zien wie daar tegen haar sprak. Het bleek een lief wit bloemetje te zijn; er lag een kaaskorstje bovenop.
'O pardon,' zei Pietepeut en haalde het kaaskorstje weg.
'Dank je,' zei het bloemetje.

‘Heb jij het beest met de achternaam wel eens gezien?’ vroeg Pietepeut.
‘Natuurlijk,’ zei het bloemetje. ‘Hij is familie van me.’
‘Nee toch,’ zei Pietepeut verwonderd.
‘Zeker. Ik ben toch immers het bloemetje met de achternaam?’
‘Natuurlijk,’ riep Pietepeut. ‘Wat dom van me om daar niet aan te denken. Jij bent het lelietje Van Dalen. En je kent dus het beest Van Dalen goed?’

‘Nou goed…’ zei het lelietje. ‘Erg goed niet. Maar ik weet bepaalde dingen van hem. Ik weet dat hij woedend wordt als iemand hem aanvalt. Ik weet dat hij razend wordt als al die mannen hem proberen te vangen.’
‘Dat weet ik ook,’ zei Pietepeut. ‘Ik heb ze de lucht in zien vliegen. Nou en of!’
‘Maar ik weet nog meer,’ zei het lelietje Van Dalen. ‘Ik weet dat hij gaat huilen als je treurige liedjes voor hem zingt. Hij is dan als een lammetje zo zoet en je kunt hem aan een dun touwtje meevoeren, waar je maar wil.’
‘Dank je,’ zei Pietepeut. ‘Ik zal het onthouden.’ Ze pikte de laatste kruimeltjes uit het papier en at ze op. ‘Tot ziens,’ zei ze en ging naar school.
En het was die middag, toen ze naar huis ging, dat ze plotseling in het bos tegenover het beest Van Dalen stond. Omdat Pietepeut altijd naar beneden keek zag ze eerst zijn poten. Het waren ontzaglijke grote harige poten met scherpe klauwen.
Langzaam hief Pietepeut haar hoofdje en zag zijn lijf. Het was een monsterachtig groot lijf, zeker zo groot als dat van een olifant en helemaal bedekt met grof roestkleurig haar. Toen legde ze haar hoofdje in de nek en zag zijn kop. En die kop was het griezeligste. Hij had drie horens en een wijdopen bek met vlijmscherpe tanden. Hij had grote snorharen als een tijger en een gerimpelde neus als een kwade hond. Zijn ogen waren woedend. Hij brieste en sperde zijn muil open. Het was duidelijk dat hij van plan was helemaal niets van Pietepeut over te laten.
Trillend stond ze voor hem, maar ze herinnerde zich heel goed wat het lelietje Van Dalen had verteld. En met een bevend stemmetje begon Pietepeut te zingen. ‘Lammetje loop je zo eenzaam te dwalen…’ zong ze. ‘Over de hei-ei, over de hei…’

Het was een liedje dat haar moeder vroeger voor haar zong, toen ze nog veel kleiner was. Ze had er toen altijd om gehuild, omdat het zo'n treurig liedje was.
Wel wat bibberig, maar met een helder stemmetje zong Pietepeut het hele liedje uit en het grote beest Van Dalen deed zijn bek dicht en luisterde. Zijn ogen werden treurig en er droppelden grote tranen over zijn ruige wangen.
Toen het liedje uit was, begon Pietepeut opnieuw en ze haalde ondertussen een touwtje uit haar zak en bond dat om de hals van het beest met de achternaam.

Zingend voerde ze hem achter zich aan en hij liep gewillig mee, als een lam. Zingend ging Pietepeut met het beest het bos uit, door het dorp.

'Help... het beest Van Dalen!' gilden de mensen en ze vluchtten op de daken.

Maar Pietepeut liep rustig en steeds zingend verder tot ze bij het paleis kwam waar iedereen zich verstopte onder de gouden stoelen en achter de vergulde kasten. Iedereen, behalve de koning.



'Mijn kind,' zei hij ontroerd. 'Je hebt het beest met de achternaam gevangen.'

'U mag hem niet doodmaken,' zei Pietepeut gauw.

'Nee,' zei de koning. 'Ik zal hem een park geven voor hem alleen. En jij krijgt de helft van het koninkrijk en je mag met de prinses trouwen.'

'Wat een onzin,' zei Pietepeut. 'Ik wil niet met een meisje trouwen.'

'Nou goed,' zei de koning, 'dan mag je met de prins trouwen.'

'Eerst zien,' zei Pietepeut. En toen ze de prins zag, zei ze: 'Oké.'

En zo werd Pietepeut koningin en het beest Van Dalen woonde in een eigen park achter het paleis. Elke dag zong koningin Pietepeut voor hem, over het lammetje. Het beest kreeg dan tranen in de ogen en legde zijn lelijke kop op haar schoot. En zowel de jonge koningin als de jonge koning hielden meer van hem dan van al hun ministers bij mekaar. En dat wil wat zeggen.